

Sygn. akt II CSK 334/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J. K. i X. K. - prowadzących działalność gospodarczą  
pod nazwą [...] K. [...] w Ł.

przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W. [...] Oddział w Ł.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powodów o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga kasacyjna pozwanej - Banku [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 grudnia 2013 r.

Zawarty w treści skargi wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych. Skarżąca przedstawiła te zagadnienie w formie pytań:

- czy w umowach przewłaszczenia ruchomości, zawieranych w celu zabezpieczenia spłaty kredytu, w których strony ustaliły sposób ustalania wartości przejmowanych ruchomości w dwustronnym protokole zdawczo-odbiorczym, na podstawie wyceny rzeczoznawcy zleconej przez bank, ustalenie tej wartości następuje automatycznie z chwilą i w kształcie pierwszej wyceny zleconej przez bank, niezależnie od akceptacji tej wyceny przez strony, czy też ustalenie wartości przejmowanych ruchomości następuje dopiero z datą zaakceptowania wyników dokonanej wyceny w podpisanym przez obie strony protokole zdawczo-odbiorczym?,
- czy w umowach przewłaszczenia ruchomości, zawieranych w celu zabezpieczenia spłaty kredytu, w których strony nie określiły zasad wyceny przejmowanych przez bank ruchomości, wycena ta winna uwzględniać ceny rynkowe możliwe do osiągnięcia przez kredytobiorcę trudniącego się zawodowo obrotem detalicznym takimi rzeczami, czy też ceny rynkowe możliwe do osiągnięcia przez bank nie dysponujący siecią sklepów detalicznych, za sprzedaży przejmowanych przez siebie rzeczy mogącej być zrealizowana skutecznie tylko w warunkach sprzedaży hurtowej i wymuszonej?.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy według przyjętej w kodeksie postępowania cywilnego procedury następuje dwuetapowo. W pierwszej kolejności w ramach tzw. przedsądu, na posiedzeniu niejawnym Sąd Najwyższy ustala, czy skarga kasacyjna nadaje się do przyjęcia i rozpoznania,

a dopiero po pozytywnej weryfikacji skargi, Sąd Najwyższy może rozpoznać ją merytorycznie. Taki układ postępowania wynika z charakteru skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia realizującego w pierwszej kolejności cele publicznoprawne.

Według art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wskazane przez skarżącą i przytoczone dosłownie powyżej istotne zagadnienia prawne zostały powiązane ściśle z treścią zawartej przez strony umowy, co nie daje możliwości nadania ewentualnemu rozstrzygnięciu merytorycznemu Sądowi Najwyższemu znaczenia dla rozwoju nauki prawa i orzecznictwa. Jak podkreśla się w judykaturze istotne zagadnienie prawne powinno mieć charakter abstrakcyjny i generalny, nie może odnosić się jedynie do bardzo specyficznych okoliczności faktycznych konkretnej indywidualnej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2011 r., II PK 211/11/ niepubl.). Skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek odwoławczy ma uwzględniać także interes publiczny, co przejawia się w rozstrzyganiu rzeczywiście występujących w konkretnych sprawach istotnych zagadnień prawnych, których rozwiązanie może służyć rozwojowi orzecznictwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., sygn. akt I CSK 292/07, niepubl.), zatem jedynym celem skargi kasacyjnej nie może być tylko partykularny interes skarżącej niezadowolonej z treści zapadłych orzeczeń.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia wymaga wykazania na czym polega owa "istotność" zagadnienia prawnego i z jakich względów istnieje potrzeba jego wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.). Strona składająca skargę kasacyjną i opierająca wniosek o przyjęcie tej skargi do rozpoznania na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego powinna zagadnienie

to właściwie sformułować z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, wskazać argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych oraz wykazać, że zagadnienie to jest istotne, a jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia konkretnej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 180/07, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., sygn. akt V CSK 3/05, niepubl.).

Argumentacja zaprezentowana przez skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Skarżąca poprzestała jedynie na własnych wywodach i poglądach, kwestionując rozważania poczynione przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, odnosząc się przy tym do treści samej umowy zawartej przez strony z pominięciem szerszej argumentacji jurydycznej i wskazania normy prawnej, na której tle miałyby powstać istotne zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. *a contrario*, orzeczono jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>7</sup> § 1 k.p.c. nie uwzględnił wniosku powodów o zasądzenie na ich rzecz kosztów postępowania wywołanego skargą kasacyjną, bowiem odpowiedź na skargę została złożona z uchybieniem ustawowo wskazanego dwutygodniowego terminu. Odpis skargi kasacyjnej doręczono pełnomocnikowi powodów w dniu 15 maja 2013 r. o czym świadczy zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 2098), a odpowiedź na skargę nadano na pocztę dopiero w dniu 13 czerwca 2013 r. (koperta k. 2112), tj. już po upływie wskazanego ustawowo terminu. Jak podkreśla się w orzecznictwie nie stanowi odpowiedzi na kasację tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności. W konsekwencji nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na kasację (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN

1071/00, publ. w OSNC 2003/9/120, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, niepubl.).

aw  
jw